

2000–2002, ko je živel in delovala v avstrijski prestolnici. Tam je za japonsko založbo Camerata Tokyo skupaj s prvim flavtistom Dunajskih filharmonikov dr. Dietrom Fluryjem posnela eno izmed svojih zgoščenk, »Music for flute and harp«. Pri nas smo jo kot solistko pogosto videli nastopiti s Slovensko filharmonijo in s simfoniki RTV Slovenija. Do danes je izdala tudi šest solističnih zgoščenk. Raznovrstni repertoar te umetnice sega od baroka prek klasike in moderne do del sodobnih skladateljev (Takemitsu, Globokar, Eben, Gubaidulina ...). Vzpodbudila je nastanek mnogih del slovenskih skladateljev za harfo solo in duo z drugimi instrumenti, ki jih pogosto in uspešno izvaja na številnih koncertih doma in v tujini. Na podlagi sodelovanja s slovenskimi skladatelji je nastalo nekaj izvirnih del za harfo, posvečenih Mojci Zlobko, ki so jih napisali Primož Ramovš, Ivo Petrič, Uroš Krek, Jani Golob, Aldo Kumar, Aleš Strajnar in Milko Lazar.

MARTIN BELIČ

Martin Belič je letos februarja opravil avdicijo in postal drugi flavtist Münchenskih filharmonikov. Po uspešno končani mariborski Glasbeni gimnaziji (Srednja glasbena in baletna šola) je opravil sprejemni izpit na Mozarteumu v Salzburgu. Njegovi mentorici sta bili prof. Irena Grafenauer in prof. Herta Mergl. Maja 2003 je z odliko opravil »malo diplomlo« s pedagoške, leto kasneje pa še s koncertne smeri. Maja 2006 je magistriral s koncertne smeri pri prof. Ireni Grafenauer in opravil sprejemni izpit za podiplomski študij v Salzburgu pri prof. Michaelu Martinu Koflerju, ki je soloflavtist Münchenskih filharmonikov. Sodeloval je na mnogih tekmovanjih, na katerih je prejel različna priznanja, med slednjimi pa gre še posebej izpostaviti naslednje nagrade: Zlato priznanje na regijskem tekmovanju v Mariboru (1998), Prva nagrada in Zlata plaketa na 27. tekmovanju mladih glasbenikov Republike Slovenije

(1998) na mednarodnem tekmovanju v Italiji (International Music Competition Citta di Pietra Ligure) ter Prva nagrada in Zlata plaketa na 33. tekmovanju mladih glasbenikov Republike Slovenije (2004). Svet za glasbeno izobraževanje Republike Slovenije (TEMSIG) je Martina Beliča izbral za sodelovanje na Evropskem koncertu nagrajencev nacionalnih tekmovanj mladih glasbenikov Avstrije, Češke, Nemčije in Slovenije, ki je bilo leta 1999 v Slovenski filharmoniji v Ljubljani. Poleg solističnih in dobrodelnih koncertov ter recitalov je snemal in koncertiral še z Godalnim orkestrom Glasbene gimnazije Maribor, s Simfoničnim orkestrom mariborske filharmonije ter s Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija. Julija 2005 je na priporočilo prof. Irene Grafenauer igral v Simfoničnem orkestru Bavarskega radia (Bayerischer Rundfunk v Münchnu), maja 2006 pa v Salzburgu prejel štipendijo Jehudi Menuhin.

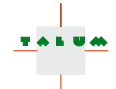
Glavni pokrovitelj:

Pokrovitelja koncerta:

Sopokrovitelja koncerta:

Lahkota prihodnosti

V sodelovanju s Kulturnim domom Slovenj Gradec

Medijski pokrovitelji

Informacije in prodaja vstopnic:

Narodni dom Maribor,
Ulica kneza Koclja 9, 2000 Maribor,
vsak delavnik od 9. do 17. ure,
v soboto od 10. do 12. ure
ter uro pred koncertom
v Dvorani Union v Mariboru.
Telefon:
02 229 40 11,
02 229 40 50,
040 744 122,
031 479 000

Koncert sta podprla
Ministrstvo za kulturo
Republike Slovenije
in Mestna občina Maribor

V OKVIRU FESTIVALA
GLASBENI SEPTEMBER
NAPOVEDUJEMO:

Petek, 21. september 2007, ob 19.30

Slavnostna dvorana, Dvorec Dornava

Sobota, 22. september 2007, ob 19.30

Dvorana Union Maribor

IMATE RADI BACHA?

GLASBENI SEPTEMBER ZA MLADE

Koncert je prirejen za tretjo triado osnovnošolcev
in srednje šole

Ponedeljek, 24. september 2007, ob 19.30

Dvorana Union Maribor

IL FONDAMENTO

Paul Dombrecht dirigent, umetniški vodja

Spored: TELEMANN, HEINICHEN, ZELENKA, FASCH

Sreda, 26. september 2007, ob 11.00 in 18.00

Dvorana Union Maribor

IMATE RADI BACHA?

Boštjan Gombač – klarinet

Blaž Pucihar – klavir

Žiga Golob – kontrabas

Krunoslav Levačič – bobni

Spored: BACH/PUCIHAR

Četrtek, 27. september 2007, ob 19.30

Dvorana Union Maribor

Zaključni koncert festivala

CAMERATA BERN

Erich Höbarth umetniški vodja

ANGELIKA KIRCHSCHLAGER – mezzosopran

Spored: HAYDN, RESPIGHI, SCHUBERT, DVOŘÁK

♦ NARODNI DOM MARIBOR ♦

Koncertna poslovalnica

GLASBENI SEPTEMBER 2007

PONEDELJEK, 17. SEPTEMBER 2007, OB 19.30
DVORANA HUGA WOLFA, SLOVENJ GRADEC

TOREK, 18. SEPTEMBER 2007, OB 19.30
DVORANA UNION MARIBOR

MARTIN BELIČ – FLAVTA MOJCA ZLOBKO VAJGL – HARFA

www.music-september.nd-mb.si

Spored:

JEAN MICHEL DAMASE:

Sonata št. 1 za flavto in harfo

Allegro moderato

Andante con moto

Allegro vivace

Adagio presto

DANIELE ZANETTOVICH:

Nocturne et Pantomine

JOHANN SEBASTIAN BACH:

Sonata v g-molu BWV 1020

Allegro

Adagio

Allegro

* * *

PRIMOŽ RAMOVŠ:

Tri misli za harfo solo

NICCOLÒ PAGANINI:

Capricco št. 24

iz 24 Capricci op. 1

(prir. za flavto solo)

GABRIEL FAURÉ:

Fantasia op. 79

Med komornimi zasedbami obstajajo standardni sestavi, za katere je napisana skoraj nepregledna kopica glasbenih del. Najdemo pa tudi instrumentalne kombinacije s precej skromno zasedenim glasbenim repertoarjem, zato so člani takih zasedb prisiljeni posegati po predelavah bolj znamenitih del za druge zasedbe. Nocojšnji spored prinaša oba tipa skladb za manj običajno zasedbo: priredbe in originalna dela, ki dosledneje izkoriščajo idiomatske zmožnosti flavte in harfe.

Zagata ob Bachovi *Sonati v g-molu BWV 1020* ni povezana samo s priredbo – original je namenjen violini in čembalu. V seznamu Bachovih namreč prav ta skladba sodi v kar obsežen krog tistih kompozicij, za katere ni mogoče s popolno gotovostjo trditi, da je njihov avtor veliki leipziški kantor. Kljub temu, da je 19. stoletje ustoličilo Bacha kot skladatelja čistih instrumentalnih del – takšna recepcija je bila pogojena z dokončno emancipacijo instrumentalne glasbe izpod jarma vokalne –, pa je resnica ta, da je med Bachove službene obveznosti prvenstveno sodilo pisanje kantat in oratorijev za cerkvena bogoslužja. Pomembno izjemo v tem pogledu predstavlja Bachovih šest let službovanja v Cöthnu, kjer na kalvinistično usmerjenem dvoru niso potrebovali liturgične glasbe, zato se je Bach v celoti predal instrumentalnemu ustvarjanju. Prav v tem času je najverjetneje nastala *Sonata v g-molu*, čeprav nekaj virov izpričuje, da bi delo lahko napisal tudi Bachov sin Carl Philipp Emanuel Bach. Četudi je bila morda resnica takšna, da je delo na notni papir zložil sorodnik velikega Bacha, pa nam glasbeni stavek še vseeno dokazuje, da je moral nad sinovo roko skrbno bdeti »večji« oče.

Številna dela, ki so pripisana Bachu, vendar pa njihovo avtorstvo ni nesporno, so plod pohlepnosti manjših skladateljskih imen, ki so si želela slavo pridobiti s pomočjo imen bolj uglednih kolegov. V

17., 18. in tudi v dobršnem delu 19. stoletja namreč ni bilo urejeno avtorsko pravo – prav iz tega razloga ostaja velik del opusa najbolj razvpitega violinskega virtuozja Niccolòja Paganinija nepopoln. V večini del za violino in orkester Paganini sploh ni zapisal parta za violino – bil je namreč povsem gotov, da za njim nihče več ne bo sposoben igrati tako težkih del. Prav zato je Paganini dovolil objavo le petih opusov, med katerimi nosi številko 1 znamenitih *24 capricciov*. Ti so morali nastati po letu 1801, ko se je Paganini pred Napoleonovo vojsko zatekel v Lucco, kjer je ostal kar osem let. Prav v Lucci je občinstvo lahko spoznalo brezkončnost Paganinijeve virtuoznosti in tudi njegov nekoliko nenavaden temperament – kar nekaj poslušalcev se je pritoževalo nad violinistovimi glasbenimi šalami (s svojo violino je oponašal krike živali) in njegovimi nebrzdanimi priredbami skladb drugih avtorjev. Capricci so nekakšna zbirka tehnično izredno zahtevnih skladb, s katerimi je veliki virtuoz vsakič znova navduševal občinstvo in tako okoli sebe zgradil pomemben kult, ki ni bil bistveno drugačen od trušča, ki ga danes okoli sebe zgrinjajo velike zvezde popularne glasbe.

Paganinijevi capricci so seveda zasnovani izrecno idiomatsko, kar pomeni, da izrabljajo tipične zmožnosti godalnega instrumenta, tako da bo zanimivo opazovati, kako je mogoče isto skladbo zaigrati na flavto, ki pripada povsem drugi družini glasbil. Idiomatsko pa je zasnovana tudi *Prva sonata* za flavto in harfo Jeana-Michela Damasa (1928), le da imamo tokrat opraviti z izvirnikom. To nas niti ne more čuditi, saj je bila Damasova mama priznana harfistka Micheline Kahn. Nadarjeni Damase je svoj glasbeni študij pričel že pri petih letih. Najprej se je učil klavirja, pri devetih letih pa je začel tudi komponirati. Prve glasbene uspehe je nato doživel kot pianist, šele kasneje pa se je posvetil izključno kompoziciji. Damasov glasbeni slog je ukrojen povsem po kon-

servativnih modelih, vendar pa izredna tehnična dovršenost daje njegovemu slogu tudi eleganten pečat. Naslednja značilnost je povezana še s skladateljevim izredno dobrim poznavanjem instrumentov, zaradi česar je posebno v komornih delih izjemno izkoristil njihove izrazne in zvočne potenciale, kar velja tudi za leta 1964 nastalo *Sonato*.

Slednje velja tudi za v Trstu rojenega italijanskega skladatelja Daniela Zanettovicha, ki se je, kakor kaže seznam skladateljevih nagrajenih del, še posebej dobro poglobil v skrivnosti flavte. Zanettovich je v rodnem Trstu diplomiral iz klavirja, koralne glasbe z vodenjem zbora in tolkal. Podobno kot Damase se je najprej uveljavil kot pianist, ob koncu šestdesetih let pa se je bolj poglobljeno posvetil kompoziciji. Prvi pomemben uspeh je prišel leta 1971 z izvedbo skladateljevega glasbeno-gledališkega dela *Celine* v operi v Bergamu, temu pa sta se pridružili še dve zmagi na kompozicijskem tekmovanju princa Petra iz Montreala. Leta 1972 je Zanettovich v Monaku navdušil s koncertantno skladbo za flavto in orkester, ki jo je izvedel slavni Jean-Pierre Rampal. Kasneje je skladatelj v svoja dela vključeval tudi istrsko ljudsko glasbo, potem ko se je za stalno naselil v Ogleju, kjer je temeljito študiral srednjeveško glasbeno liturgijo, pa vse več del nastaja na podlagi srednjeveških kompozicijskih praks. Skladba *Nokturno in pantomima* sodi v vrsto uspešnih skladateljevih del, v katerih ima glavno besedo flavta.

Če Damase in Zanettovich tudi globoko v 20. stoletju ostajata zvesta tradicionalizmu, pa kaj takega ni mogoče trditi za slovenskega skladatelja Primoža Ramovša, ki je posebno na podlagi izkušenj, pridobljenih na festivalu Varšavska jesen, svoj glasbeni jezik popolnoma naravnal k osvobodeni zvočnosti. Seveda je tudi za raziskovanje bogatega in še neznanega zvočnega sveta potrebno natančno poznavanje instrumentov, iz katerih je le tako mogoče

izvabiti najrazličnejše zvoke. Ramovševa glasbena govorica pri tem vedno ostaja silovita – razteza se predvsem med skrajnostmi in ne pozna »sredinskega« omahovanja – in izrazna. Uspešnim *Cirkulacijam* (1965) in *Improvizacijam* (1973) za soloharfo je skladatelj nekoliko kasneje dodal še *Tri misli*.

Devetdeseta leta 19. stoletja so pomenila prelomnico v življenju in ustvarjanju Gabriela Fauréja. To je bil čas srečne zveze z Emmo Bardac, pozneje druge Debussyjeve žene, in službenega napredovanja – postal je profesor kompozicije na pariškem konservatoriju, kjer je nasledil slavnega J. Masseneta, čeprav so ga še pred štirimi leti zavrnil, češ da je preveč revolucionaren v svojih skladateljskih pogledih. Fauréjeva glasba je sedaj postala bolj znana in dostopnejša tudi širšim krogom. Do tega trenutka je Fauréja poznala predvsem izbrana družba pariških salonov, med najpomembnejšimi občudovalci skladateljeve glasbe pa se je znašel Marcel Proust, čeprav vedo mnogi povedati, da je Fauré celo bolj navduševal s svojo osebnostjo in izgledom kakor s skladbami. Za skladatelja je bilo posebej pomembno leto 1898, ko je prejel naročilo za scensko glasbo k Maeterlinckovi igri *Pelleas in Melisanda*, po kateri je nastalo skladateljevo najbolj znano orkestrsko delo. V istem letu pa je napisal tudi *Fantazijo* za flavto in klavir. Gre za tipično skladateljevo komorno delo, v katerem prihajajo do izraza vse kompozicijske posebnosti. Te so povezane predvsem s svobodnejšo obravnavo harmonije, za katero so značilne hitre modulacije in širše dojemanje konsonantnosti. Harmonsko bogastvo pa je pri Fauréju vedno povezano tudi s široko melodično invencijo. Fauré je bil tako izreden mojster postopnega razvijanja melodične linije, ki se pne iz preproste harmonsko-ritmične celice, kar velja tudi za nocojšnjo *Fantazijo*.

Gregor Pompe

MOJCA ZLOBKO VAJGL

Mojca Zlobko Vajgl je diplomirala na Akademiji za glasbo v Ljubljani leta 1991. Po prvi redni zaposlitvi kot soloharfistka v orkestru Opere SNG v Ljubljani se je popolnoma posvetila solističnemu in komornemu muziciranju. Podiplomski študij harfe je končala na Visoki šoli za glasbo in gledališče v Hamburgu. Po študiju se je kmalu razvila v koncertno solistko z bogatim in raznovrstnim solističnim ter komornim repertoarjem. Kot solistka je v minulih letih nastopila z mnogimi uglednimi zasedbami, med drugim z Berlinskimi simfoniki, s Stockholmskim komornim orkestrom, Komornim orkestrom Hamburške filharmonije, z ansamblom Ars Amata Zürich, Orchestre di Padova e del Veneto, Beograjsko filharmonijo, s Hrvaškim komornim orkestrom iz Zagreba, idr. Kot solistka se je večkrat predstavila tudi s Komornim orkestrom Dunajskih simfonikov (Wiener Concert Verein), s katerim je začela sodelovati v obdobju